22. PROTOKÓŁW SPRAWIE PRAWA AZYLU DLA OBYWATELI PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

UZNAJĄC, że zgodnie z artykułem I-9 ustęp 1 Konstytucji, Unia uznaje prawa, wolności i zasady określone w Karcie Praw Podstawowych,

UZNAJĄC, że zgodnie z artykułem I-9 ustęp 3 Konstytucji, prawa podstawowe, zagwarantowane w europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, stanowią część zasad ogólnych prawa Unii,

UZNAJĄC, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy do zapewnienia, by w ramach Unii prawo było przestrzegane w wykładni i stosowaniu artykułu I-9 ustępy 1 i 3 Konstytucji,

UZNAJĄC, że zgodnie z artykułem I-58 Konstytucji każde państwo europejskie składając wniosek o przyjęcie do Unii, musi przestrzegać wartości określonych w artykule I-2 Konstytucji,

MAJĄC NA UWADZE, że artykuł I-59 Konstytucji ustanawia mechanizm umożliwiający zawieszenie niektórych praw w razie poważnego i trwałego naruszenia tych wartości przez jedno z Państw Członkowskich,

PRZYPOMINAJĄC, że każdemu obywatelowi Państwa Członkowskiego, jako obywatelowi Unii, przysługuje szczególny status i ochrona, którą zapewniają Państwa Członkowskie, zgodnie z postanowieniami części I tytuł II i części III tytuł II Konstytucji,

MAJĄC NA UWADZE, że Konstytucja ustanawia obszar bez granic wewnętrznych oraz przyznaje każdemu obywatelowi Unii prawo do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium Państw Członkowskich,

PRAGNĄC zapobiec wykorzystywaniu instytucji azylu do innych celów niż zamierzone,

UZNAJĄC, że niniejszy Protokół szanuje cele i zadania Konwencji genewskiej z 28 lipca 1951 roku dotyczącej statusu uchodźców,

PRZYJĘŁY następujące postanowienia, które są załączone do Traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy:

Artykuł

Z uwagi na poziom ochrony podstawowych praw i wolności w Państwach Członkowskich Unii Europejskiej, Państwa Członkowskie należy uważać za bezpieczne państwa pochodzenia w ich wzajemnych stosunkach we wszystkich aspektach prawnych i praktycznych związanych z kwestiami azylu. W związku z tym, wszelkie wnioski o przyznanie azylu składane przez obywateli Państw Członkowskich mogą być rozpatrywane lub uznane jako możliwe do rozpatrzenia przez inne Państwo Członkowskie jedynie w następujących przypadkach:

a) jeżeli Państwo Członkowskie, którego obywatelem jest wnioskodawca, powołując się na postanowienia artykułu 15 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podejmuje środki odstępujące na jego terytorium od zobowiązań tego państwa wynikających z tej konwencji,

b) jeżeli procedura przewidziana w artykule I-59 ustęp 1 lub 2 Konstytucji została wszczęta oraz do momentu przyjęcia przez Radę lub, w stosownych przypadkach, przez Radę Europejską, decyzji europejskiej w tej sprawie w odniesieniu do Państwa Członkowskiego, którego obywatelem jest wnioskodawca,

c) jeżeli Rada przyjęła decyzję europejską zgodnie z artykułem I-59 ustęp 1 Konstytucji w odniesieniu do Państwa Członkowskiego, którego obywatelem jest wnioskodawca, lub jeżeli Rada Europejska przyjęła decyzję europejską zgodnie z artykułem I-59 ustęp 2 Konstytucji w odniesieniu do Państwa Członkowskiego, którego obywatelem jest wnioskodawca,

d) jeżeli Państwo Członkowskie jednostronnie podejmuje taką decyzję w odniesieniu do wniosku obywatela innego Państwa Członkowskiego; w takim przypadku należy bezzwłocznie powiadomić o tym Radę; wniosek taki należy rozpatrywać w oparciu o domniemanie, że jest on całkowicie nieuzasadniony, nie naruszając tym samym w żaden sposób kompetencji decyzyjnych tego Państwa Członkowskiego.